

SOMNIS DE MITJANIT

SOMNI I

Unes escales

Em pose la camisa, i comence a baixar les escales. Unes escales de caragol de pedra blanca amb taques negres... em sobta... totes les escales de caragol que he vist eren de metall o de fusta. Seguesc baixant, peu rere peu, escaló rere escaló. La barana és de color negre, és de tacte suau, i és prou grossa.

Baix estarà esperant-me. Espere no fer tard. No, no faré tard, he sortit mitja hora abans. Segur que arribe a temps. No se n'anirà abans que arribe. Seurà i serà pacient.

Un, dos, tres, quatre escalons, cinc, sis... mai s'acaben. Seguesc baixant.

Busque alguna cosa a les butxaques amb la qual distraure'm. Hi ha un rebut del restaurant d'anit, la meua pesseta de la sort, el meu rellotge, que amb les preses no me l'he posat...

Em pose el rellotge de cuir. Compte: un, dos, tres, quatre i cinc forats sense gastar. L'observe. Me'n recorde de quan me'l regalaren. Em vaig posar molt content. El meu primer rellotge que es carrega amb el moviment. Encara funciona.

- Hola – salute –. Cap a dalt?
- Sí, vaig en busca d'ell. I tu?
- Ella m'espera baix. Adéu.

Somrisc i seguesc baixant. Torne a començar a comptar. Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit esglaons... Alguna cosa no funciona sota els meus peus. Tracte de forçar la vista per descobrir què falla. Rere aquest esglaó, no n'hi ha un altre.

Què ha passat? No ho sé. He despertat.

SOMNI II

Un heroi

El meu pare i jo caminàvem per una cambra plena de jocs de màquines: jocs de motos, per barallar-te entre ninots que podies el·legir, a veure quants punts fas encistellant, etc. La gent que mirava o jugava cridava i reia quan veia.

Per sort vaig torbar una cabina telefònica, i hi vaig entrar. Mentre, el pare donava una volta per inspeccionar l'habitació. De sobte vaig sentir un tiroteig, i vaig veure com la gent es tirava a terra posant-se les mans sobre el cap. Amb el telèfon a la mà, vaig seure a terra ben esglaiat, i quan per fi van contestar per l'altra banda de l'auricular, vaig aconseguir pronunciar unes paraules:

- Ací el Tribal, truca a la policia i que vinga ràpidament a la sala de jocs del carrer *Joaquim III*. Apressa't!

La dona va assentir amb veu morta, i va penjar. Vaig alçar el cap per veure què passava fora de la cabina, i els meus ulls van pegar un bot. Més de deu persones ploraven en silenci la mort del seu company tirat a terra, mort per una bala dels agressors. Els meus ulls van plenar-se de llàgrimes, el que em dificultava veure amb claredat i per tant buscar al meu pare, que devia estar per allí.

Cinc minuts més tard vaig poder veure el pare botant sobre el cap dels atracadors amb un ganivet a la mà. Tot va ser silenci. El pare es va dignar a parlar, i va dir que deixessin les armes a terra, o matava al seu cap. Ningú no sabia què fer; uns esperant algun senyal del cap, uns altres aterroritzats al pensar què podia passar si alguna cosa fallava, i el pare preguntant-se a ell mateix per què feia això.

Amb sorpresa de tots, va arribar la policia, i unes ambulàncies... però jo vaig decidir obrir els ulls per si de cas.

SOMNI III

La parella ideal

Jo era al banc amb uns companys... demanant diners, casualment, amb un arma a la mà.

No ens vam adonar quan el banquer va prémer el botó roig. La policia va arribar de seguida, i ens van apressar. Ens van llegir els nostres drets, i ens van portar a la presó. N'érem cinc, en van posar dos a cada cel·la, i a mi em va tocar entrar en una ja ocupada per una persona.

La persona era la dóna més bella que havia vist mai. Era rossa, amb els cabells llargs arplegats en una cua. La vestimenta de presonera li anava com anell al dit...

Vaig pensar en presentar-me. M'abellia dir-li que estaríem junts el temps que estiguéssim a la presó, que hauríem de conviure tot aquest temps, i que podríem ser grans amics durant la nostra estada. En eixos moments, jo era la persona més feliç de tot el planeta... o quasi tot.

- Hola, em dic Tribal Mart. Què tal?
- Bé, gràcies. Per què estàs ací... Tribal?
- Acabe d'atracar un banc amb uns companys, i no ens hem adonat quan el banquer premia el botó d'emergència. I tu? Per què ets ací?
- Principiant, eh? Quan te n'aniràs?
- No m'ho han dit. Si acabe d'arribar!
- Farem un tracte: quan sortim els dos de la presó, ens truquem, val? Ara he d'anar-me'n. M'han canviat de cel·la...
- No – conteste amb veu baixeta i decebuda. De totes maneres, somric.
- Bona sort.

Del malhumor, vaig caure del llit.

SOMNI IV

Una guerra

Sóc a l'hotel arreglant-me. Se'm farà tard. He d'estar llest i baixar a la recepció per trobar-me amb els meus companys de guerra abans de cinc minuts.

Vaig vestit amb roba esportiva blava fosca. A la mà dreta duc l'arma que gastaré a la batalla.

Ja hi som. Estem just a l'entrada de la cova. Els nostres contrincants estan una mica més cap a dins. Ens separa una fila d'herba, verda i marró. Per una estranya raó, cap dels dos equips pot passar eixa línia, està prohibit.

Estem disparant-nos. Hi ha uns cinc morts a cada banda. De sobte, m'apunten al cap amb una d'eixes pistoles que porten làser, i em quede aterroritzat. Pegue un bot donant un capgirell de costat, i em resguarde darrere d'una de les nostres caps. A ella no volen disparar-li, així que esperen a que jo moga el cap... Fan trampa! Un d'ells ha passat la línia, i m'està apuntant directament. Comence a suar. Ara la meua cap també està en perill per culpa meua!

Torna a la seua part de la cova, per ordre d'un company. Menys mal. A pesar de tot, jo seguesc suant.

Ja és tard, i pleguem tot. Les dues bandes quedem en vindre demà a continuar la "guerra", i jo alene amb força. Massa tensió.

No vull tornar mai més a eixe lloc a lluitar, així que simule estar malalt. L'altre cap em diu que demà no farà falta que vinga a lluitar. S'ha tragat allò de la malaltia. Menys mal.

SOMNI V

Una casa

Seria una casa al costat d'un riu. Ni molt gran, ni molt menuda. Això sí, amb jardí. Un jardí d'herba verda i flors menudes, un lloc confortable. On es poguera jugar tota mena d'esports, fer jocs, fer experiments, ...

Per dins, la casa, tindria una cuina de mitjana grandària, dos banys, un saló, dues cambres pels convidats, una galeria, i el meu dormitori. Seria gran, amb un llit de matrimoni, una taula de treball enfront de la finestra, una cadira giratòria, un armari a joc amb la tauleta de nit; també fa joc amb la taula de treball, i amb la fusta del llit.

Ja veig als ànecs damunt la gespa, menjant i gaudint de la solana junt a les seues cries. Cries menudes, grogues i planetes. Com boletes de billar amb cap i peus, i plenes de pèls.

També hi seria el meu gos. Pacífic amb els ànecs, però juganer amb tothom. Un pastor alemany mascle.

De sobte, tindria una telefonada dels meus pares, dient-me que vénen a passar unes petites vacances amb mi, a la vora del riu. Prepararia la seua cambra, i faria un bon sopar.

Podríem parlar tota l'estona que volguéssim, de records i de vivències comuns. I ens aniríem al llit amb un somriure d'orella a orella...

- Tribal... Que m'escoltes?
- Com? Què dius?
- Ja estàs somiant despert una altra vegada.